

Από τον ΑΛΕΚΟ ΛΙΔΩΡΙΚΗ με

Όταν δημοσι

ΧΡΟΝΙΑ επετείων η φετινή. Όλες για μεγά-
λου της πνευματικής και της καλλιτεχνικής ζωής
του τόπου μας, αλλά και σε μεγάλη ποσότητα, σε
συνεχείς εκδηλώσεις, σε φιλολογικά μνημόσυνα,
σε Ακαδημαϊκές αναλύσεις της ζωής και του
έργου τους, σε προσφορά από λεπτομέρειες που
εξαιρούν την προσωπικότητά τους.

Οι αλησμόνητοι, λοιπόν, αυτοί νεκροί, που τίμησαν
την Ελλάδα και που δεν τιμήθηκαν αρκετά απ' αυτήν,
έφτασε η στιγμή να αναγνωριστούν πλατιά και στη γη
που τους γέννησε.

Με όση μεγαλοπρέπεια και σεβασμό δεν αξιώθηκαν να
γνωρίσουν όσο ζούσαν! Και που δεν είναι απίθανο σ' αυτή τη
χώρα που επικρατεί αποδειγμένα πια δυστυχώς η σκέψη και η
ρήση:

— ΠΕΘΑΝΕ ΠΡΩΤΑ για να σε αναγνωρίσουμε όπως σου
άξιζε!

ΠΕΝΤΕ, απ' όσο ξέρω τουλάχιστον, είναι οι μεγάλοι νεκροί
που τιμούνται και που δεν τιμήθηκαν σε επιβλητική χρονική
διάρκεια φέτος και που διαπρεπείς επώνυμοι αλλά και ευφώνεις
«παρεισφύροντες» είπαν και θα
πούνε ο καθένας ευλαβικά το δικό τους.

Κι αυτοί οι πέντε, που βρίσκονται τώρα εκεί που βρίσκονται,
στον ουράνιο χλοερό τόπο που όλοι θα μάθουμε το δρόμο του
κάποια μέρα χωρίς να μπορούμε να... προσανατολισούμε και τους
ζωντανούς είναι:

● Ο Κωνσταντίνος Καβάφης, ο Νίκος Καζαντζάκης, ο Κωστής
Παλαμάς, η Κατίνα Παξινού, ο Δημήτρης Ροντήρης.

Εξήγηση

Τα ΔΥΟ ΚΑΠΑ διάλεξα για ν' αποτίσω φόρο τιμής στη μνήμη
τους γιατί τυχαίνει, να προσφέρω κάτι διαφορετικό γι αυτούς
πιστεύω ότι αγγίζω κάποιες λεπτομέρειες από τη ζωή τους, που
είναι άγνωστες για τους πολλούς...

● Οσον αφορά τον Κωστή Παλαμά, τα όσα τιμητικά για τη μνήμη
του θα είχα να πω με τις αναμνήσεις μου και τη συνέντευξη που
είχα μαζί του (στην οδό Ασκληπιού που κατοικούσε ερημίτης)
στην περίοδο της Κατοχής ειπώθηκαν και από μένα και θα
ειπωθούν και από άλλους.

● Για την Κατίνα Παξινού, έ-
γραφα με όλη την πίκρα για το
θάνατό της ένα ολοσέλιδο κεί-
μενο που δημοσιεύτηκε πριν
δέκα χρόνια στην «Απογευμα-
τινή», μεταφράστηκε και δημο-
σιεύτηκε και σε ξένα έντυπα.

● Τέλος: για το Δημήτρη Ρον-
τήρη που ήταν όχι μόνο ένας
από τους σπουδαιότερους ακη-
ροί της εποχής που γνώρισε ως σημε-
ρα η Ελλάδα, αλλά και ο θεα-
τράνθρωπος — παράγοντας που
δόξασε το ελληνικό καλλιτε-
χνικό δαιμόνιο σ' ολόκληρο
σχεδόν τον πολιτισμένο κόσμο,
θα πω κάτι:

Βδομάδες τώρα από μια πο-
λυμελέστατη επιτροπή ετοιμά-
ζεται κίνηση για να τιμηθεί
γλωττία η μνήμη του και να
γνωριστεί πέρα ως πέρα το έξο-
χο έργο του.

Αλλά... αλλά δεν πολυπι-
στεύω στην πολυπροσωπία για
την εκπλήρωση ενός τόσο σο-
βαρού έργου. Οι πολλοί κοφοί
— ο καθένας με τη διάφορη
κρίση και γνώση του — με...
ανατριχιάζουν. Ωστόσο, όταν
θα φτάσει η στιγμή της ολοκλη-
ρωσης αυτής της ευγενικής
πρωτοβουλίας θα εκφραστώ και
θα γράψω. Όπως το είχα κάνει
στο παρελθόν, προτρέποντας
αυτόν τον άρχοντα της ελλη-
νικής σκηνής να μιλήσει και να
καυτηριάσει τους σαρδαναπα-
λισμούς που είχαν αρχίσει να
επικρατούν στο Ελληνικό Θέα-
τρο. Είχα προσκρούσει τότε
στη μετριοφροσύνη του και
στην ανώφελη, αλίμονο, περη-
φάνια του. Πέθανε πικραμένος
με τα όπλα της γνώσης του
ριγμένα δίπλα στο γραφείο του.

ΕΤΣΙ, αποφάσισα σε δυο
συνέχειες, μια σήμερα και άλλη
την επόμενη Κυριακή να δώσω
τα τιμώμενα και τόσο πρόσφατα
δυο ΚΑΠΑ: Τον ΚΑΖΑΝ-
ΤΖΑΚΗ και τον ΚΑΒΑΦΗ, με
άγνωστες, όπως πιστεύω, προ-
σωπικές μου λεπτομέρειες και
με ορισμένες «εκπλήξεις» ακό-
μα.

Ο μεγάλος Νίκος Καζαντζάκης στην Αίγινα το 1954. Ήταν λίγο
πριν το τέλος.

Σ' αυτές τις «εκπλήξεις»
βρήκα απρόβλεπτα και κάποιο
«σύμμαχο»: Το Γιώργιο ΦΕΞΗ,
το γνωστότατο εκδότη και εγ-
γινό της... Στοάς Φέξη! Ο
Γιώργος, που αυτή τη στιγμή
με την έκδοση των ΑΠΑΝ-
ΤΩΝ του Καβάφη (σε 6 τό-
μους) από το νεότευκτο οικο-
κύβητη με την πολύτιμη συνερ-
γασία του γιου του Φίλιππου
Φέξη, στάθηκε για μένα πρό-
σθετη συμβολή σε άγνωστα
«ντοκουμένα».

Όχι μόνο για τον ΚΑΒΑΦΗ
της επόμενης Κυριακής, αλλά
και για τον ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ
μου του σήμερα, όπως θα δείτε!
Αλλά ως προχωρήσουμε στη
γνωριμία μου με το Νίκο Κα-
ζαντζάκη, από τη σκοπιά που
ανάφερα πιο πάνω...

Στη Μασσαλίας

ΠΡΩΤΟΓΝΩΡΙΣΙΑ το μεγά-
λο στοχαστή γύρω στα 1932 —
1933.

Συναντιόμαστε στο σπίτι
του Γιάννη Κοκκινιάκη, στην
οδό Μασσαλίας, όπου ο απλός,
κεφάτος και θαυμαστής του ω-
ραίου φύλου, ο μετέπειτα «Γί-
γαντας γιος της Γης», απολάμ-
βανε μερικές χαρούμενες βρα-
διές με το γέλιο του να πρωτο-
στατεί ανάμεσα στην «εκλεκτή
ομήγυρη».

Που την αποτελούσαν συνή-
θως ο Κλέων Παράσχος, ο Κώ-
στας Βάρναλης, οι αδελφοί Α-
θανασιάδηδες: ο Νόβας και ο
Θεμιστοκλής, ο εξάδελφος του
Γιάννη γιατρός Κώστας Κοκ-
κινιάκης με τη χαριτωμένη γυ-
ναίκα του Αιμιλία και άλλοι
καλοί φίλοι.

● Φυσικά πρωτοστατούσε η ω-
ραιότητα γυναικά του οικοδε-
σπότη: η Πούπα Κασιέρη που

είχε γνωριστεί με το Ελληνικό
θέατρο από το 1919, και είχε
συνεργαστεί και με το Σπύρο
Μελά στο θιασό του στο παλιό
«Αθηναίον» (1923) με επιτυχία
και με τη Μαρίκα Κοτοπούλη
αργότερα.

● 1935. Ο Νίκος Καζαντζάκης
αποφασίζει να δημοσιογραφή-
σει! Τον προσλαμβάνει σαν συ-
νεργάτη του ο τότε διευθυντής
της «Ακροπόλεως», πολύπειρος
Γεώργιος Βουτσινιάς και του
αναθέτει τη μεγάλη αποστολή
στην Κίνα και στην Ιαπωνία.
Είναι η ίδια ακριβώς εποχή που
εγώ φεύγω για την Αμερική
απεσταλμένος της ίδιας εφη-
μερίδας.

Επωμιζόμαστε τότε τις δυο
σημαντικές αποστολές της «Α-
κροπόλεως»: Εγώ κι ΕΚΕΙ-
ΝΟΣ.

Και δημοσιεύομαστε στα ί-
δια φύλλα της εφημερίδας: ε-
ποχή Αυγούστου, Σεπτέμβριος,
Οκτώβριος 1935.

Όταν επιστρέφουμε στη «βά-
ση» μας μας δίνεται η ευκαιρία
να συναντηθούμε κάποιες
φορές, για να... αλληλοσυγα-
ρούμε για τις επιτυχίες μας,
αλλά και για κάποιο άλλο λό-
γο, αρκετά πεζό.

Ο Καζαντζάκης ήταν...
ντροπαλός όταν επρόκειτο να
εισπράξει από το λογιστήριο
της εφημερίδας όσα δικαιούτα-
νε να πάρει. Εχω σημειώματά
του που με εξουσιοδοτούσε να
τα εισπράξω εγώ! Και το έκανα
με ευχαρίστηση, όταν μπορού-
σα φυσικά να... συγκινήσω το
λογιστήριο της εφημερίδας.

ΠΕΡΑ απ' αυτή τη... λογι-
στική συνεργασία μας διατηρώ
στη μνήμη μου κάποια θαυμά-
σια «κομμάτια» του — περι-
γραφές του όπως αυτή που δη-
μοσιεύτηκε στις 11 Αυγούστου

1935. Τίτλος της ήταν «Γιοσι-
βάρια, Ταμανόι, τα φρικτά γυ-
ναικεία παζάρια».

Ας διαβάσουμε ένα μικρό
απόσπασμα:

«... Μέρες τώρα ήθελα να
πάω στους φοβερούς αυτούς μα-
χαλάδες, στη Γιοσιβάρια και στο
Ταμανόι, μα όλο το ανέβαλα
γιατί τα θεάματα αυτά μου προ-
ξενούν ακατανίκητη ντροπή και
φρίκη. Απρώστιες σωματικές,
ψυχικές, ξεπεσμοί του ανθρώ-
που, γεμίζουν την καρδιά μου
αγανάκτηση, όχι για τους δυστυ-
χημένους που υποφέρουν παρά
για την ανθρώπινη φύση που
μπορεί τόσο να ξεπέσει. Για τη
σάρκα και την ψυχή του ανθρώ-
που που δεν αντέχουν.

Μα απόψε πια έκαμα κόμμα
την καρδιά μου, ανέβηκα σ' ένα
ταξί κι είπα στο σωφέρ με χα-
μηλή φωνή γιατί ντροπέμουν:

— Γιοσιβάρια!

Περνούμε τους κεντρικούς,
γεμάτους κόσμο, δρόμους, — κα-
ταρράχτες τα ηλεκτρικά, ουρα-
νοξύστες, ακόμα οι πάντιμοι κυ-
πρίνοι ανεμίζουν στα κοντάρια,
αρχίζει να ψιχαλίζει, πολύχρω-
μα χάρτινες ομπρέλες ανοίγουν,
τα πλήθη ξάφνου κυριεύονται
από βίαση, οι δρόμοι γυαλί-
ζουν...

Μπαίνουμε σε μισόφωτους
δρόμους, τα σπίτια χαμηλώσαν,
οι άνθρωποι αραιώσαν, πληθαί-
νουν τα μικρά μαγαζάκια, μπα-
κάλικά, μανάβικα, κι οι υπηρέ-
τριες που ψωνίζουν κοντοστέ-
κονται και γελούν. Πληθαίνουν
πάλι τα φώτα, φανάρια πολύ-
χρωμα κρέμονται αμαρθείες δε-
ξιά και αριστερά σ' έναν απέ-
ραντο δρόμο. Το ταξί σταμάτη-
σε.

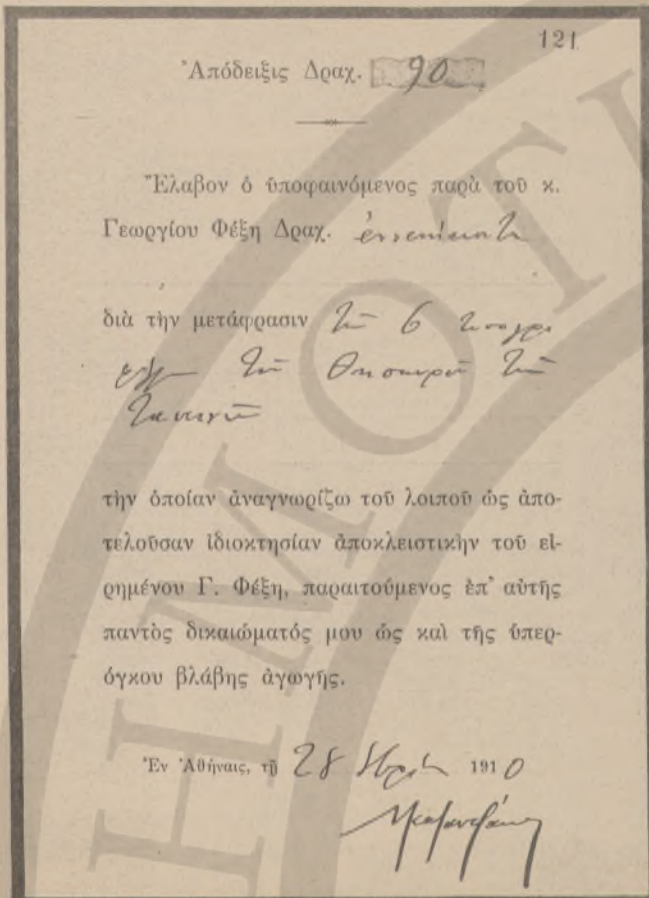
— Γιοσιβάρια! μου είπε ο σωφέρ
και μου έδειξε τον απέραντο
δρόμο.

Κοιτάζω. Μια μεγάλη θριαμ-

Αγνωστες πτυχές από τ

ογραφούσε ο "Γίγαντας,"

«Εννενηκοντα δραχμαί»: Η αμοιβή του Καζαντζάκη του 1910 (βλέπε κείμενο) αριστερά. Οι πρωταγωνιστές του «Ζορμπά»... Κουήν Κακογιάννης, Παπά, Κέντροβα κ.α.υποκλίνονται στο παρισινό κοινό, μετά την πρεμιέρα της ταινίας, το Μάρτη του 1965.

βευτική αμίδα, καταμεσής στην είσοδο του δρόμου, στολισμένη με πολύχρωμες σημαίες όλου του κόσμου — άποψε θα ήταν σίγουρα κι η ελληνική. Είναι η περίφημη «Κουρούβα». Από αιώνες τώρα η Γιοσιβάρα ήταν το βασίλειο του πρόχειρου έρωτα κι από τη θριαμβευτική τούτη αμίδα περνούσαν επί αιώνες οι σαμουράι, οι αρτίστες, ο λαός, σε χαρούμενες λιτανείες. Κι άπάνω από την αμίδα ήταν γραμμένα τα περίφανα τούτα χαρμόσυνα λόγια:

«Ακούσατε τη φωνή μου, εσείς που βρίσκεστε μακριά! Πλησιάστε, κοιτάχτε! Περάστε την Κουρούβα και θα δείτε ξαφνικά ν' ανοίγει μπροστά σας ο Παράδεισος!»

Ετσι μιλάει πάντα η Κόλασις...»

Τον συγχάρηκα και πάλι — με την ψυχή μου — και ανταπόδωσε την πρωτοβουλία μου αυτή με ανάλογη ευαρέσκεια: Την ίδια μέρα, στο ίδιο φύλλο, πρωτοσέλιδο, δημοσιεύονταν μια μεγάλη εικονογραφημένη διαφήμιση για την επιτυχία της καρποφόρας μου επίσκεψης στο Χόλλιγουντ της εποχής εκείνης. Μιας εποχής που ήταν 1491 η ενδοξότερη περίοδος που γνώρισε η αμερικάνικη κινηματογραφία.

Απογοήτευση

1945. Απελευθέρωση. Η Ελλάδα πανηγυρίζει από άκρη σε άκρη. Ο Γεώργιος Παπανδρέου, στις πρώτες μέρες μετά τους πανηγυρισμούς αποφασίζει να στείλει στην Αμερική και με ενισχυτική πρωτοβουλία του μεγιστάνα τότε του κινηματογράφου Σπύρου Σκούρα μια «διαφοτιστική» επιτροπή για την Ελληνική Αντίσταση.

● Καλέι στο σπίτι του στην οδό Κηφισίας (Βασιλίσσης Σοφίας, σήμερα), το Νίκο Καζαντζάκη, το Θόδωρο Συναδινό, Πρόεδρο της Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, έμνενα σαν «γνώστη» ήδη από το 1935 της αμερικανικής και τη ελληνοαμερικανικής πραγματικότητας και τη Ναυσικά Βουτυρά (Γαλανού τότε, Κυριακοπούλου μετά), που πέθανε ξαφνικά πρόσφατα και που είχε ένα θαυμαστό ρεπερτόριο από τραγούδια Αντιστασιακά, αφού ανήκε και στο Ε.Α.Μ.

● Όλοι είχαμε δεχτεί την πρόσκληση του Γεωργίου Παπανδρέου, παρά τον κάποιο σκεπτικισμό του Καζαντζάκη.

Μου είχε πει βγαίνοντας από το διαμέρισμα της αξέχαστης Κυβέλης, (που ήταν, τότε, σύζυγος του Παπανδρέου):

— Πιστεύετε, καλέ μου φίλε, ότι θα οφελήσουμε σε κάτι;

Του απάντησα: — Ο Θεός ξέρει...

Αλλά η αποστολή δεν πραγματοποιήθηκε.

Λίγες μέρες μετά τη συγκέντρωσή μας στο διαμέρισμα της Κυβέλης, άρχισαν να συσσωρεύονται απειλητικά σύννεφα για μελλοντική αναστάτωση. Η καταגיίδα πλησίαζε και ξέσπασε στις 4 Δεκεμβρίου με το θλιβερό και αλόγιστο κίνημα που έβλαψε βαθιά την πρόοδο για μια στέρεη και γνήσια δημοκρατική Ελλάδα.

Συνάντησα για λίγο τον Καζαντζάκη τότε.

Μου είπε: — Λάθος...

Του απάντησα: — Θα ξαναρχίσουμε. Θα περιμένουμε...

Μου είπε δυο λέξεις: — Ως τότε;...

Κι ΕΔΩ ίσως θα έκλεινα τα όσα ήξερα κι έζησα με το Νίκο

Καζαντζάκη, αν ο απρόβλεπτος «σύμμαχος» μου: ο Γιώργος Φέξης δεν μου πρόσφερε «άλλα τινά» για το μεγάλο στοχαστή, που ανάγονται στην εποχή του 1910 με 1915!

Ο Νίκος Καζαντζάκης — νεότατος — πριν ακόμα αρχίσει να αποκαλύπτεται η ρωμαλέα λογοτεχνική και ποιητική φλέβα του και πριν αρχίσει να προβάλλεται, αγνά στην αρχή, η δύναμη της φιλοσοφικής του σκέψης σε φιλολογικά περιοδικά της εποχής εκείνης, αγκαλιάστηκε με τη στυγνή βιοπάλη.

Ακάματος, κλέβοντας ώρες και από τον ύπνο του, δούλευε «μανιακά» για τον επιούσιό του.

● Το μεταφραστικό του έργο είναι πλουσιότατο την εποχή 1910 — 1915.

Και όλες οι εργασίες του, που είχαν παρουσιαστεί από το μεγαλοεκδότη Γεώργιο Φέξη, ήταν προϊόντα γνώσης και άμετρης ευσυνειδησίας. Ας αναφέρουμε, λοιπόν, αυτές τις μεταφράσεις του:

● ΜΠΥΧΝΕΡ: «Δύναμις και ύλη».

● ΔΑΡΒΙΝΟΣ: «Περί της γενέσεως των ειδών».

● ΝΙΤΣΕ: «Τάδε εφη Ζαρατούστρας».

● ΕΚΕΡΜΑΝ: «Συνομιλίες με τον Γκαίτε».

● ΝΙΤΣΕ: «Η γένεσις της τραγωδίας».

● ΜΠΕΡΚΣΟΝ: «Το γέλιο».

● ΔΕΖΑΝΤ: «Η αγωγή επί τη βάσει της Επιστήμης».

● ΤΖΕΪΜΣ: «Η θεωρία της συγκινήσεως».

● ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ: «Ο θησαυρός των ταπεινών».

Την ίδια εκείνη περίοδο, πάντα στη σειρά «ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙ-

ΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ», κυκλοφόρησαν και δυο μεταφράσεις της γυναίκας του Ν.Κ., Γαλάτειας.

Ήταν και οι δυο από έργα του ΡΙΜΠΩ: «Αι ασθένειαι της βουλήσεως» και «Αι ασθένειαι της προσωπικότητος».

Σε μια γλώσσα που βέβαια δεν ήταν της αρεσκείας του, ο προοδευτικός ονειροπόλος για μια Δημοτική: λαγαρή, αστραφτερή, που να μιλάει άμεσα στην ψυχή του λαού, ήταν αναγκασμένος για την επιβίωσή του να κατατρίβεται με εκφραστικό όργανο που θα του ανεχόταν ακόμα και ο θλιβερός γλωσσολάτρης για τη... βαριά καθαρεύουσα Μιστριώτης!

Αγώνας

Και ποια ήταν η αμοιβή γι' αυτή τη «θυσία»;

Ας κοιτάξουμε μια απόδειξη είσπραξης του Καζαντζάκη για τη μετάφραση των έξι τυπογραφικών (96 σελίδες) του περίφημου «Θησαυρού των ταπεινών» του Μαίτερλιγκ: 90 δραχμές!

Θα μου πείτε ίσως ότι την εποχή εκείνη δένονταν τα σκυλιά με τα λουκάνικα! Ο οβολός και η δραχμή είχαν την αξία τους. Αλλά όσο και να 'ναι: μια τέλεια δουλειά, όπως εκείνη του Νίκου Καζαντζάκη σίγουρα άξιζε για κάτι περισσότερο.

Ο μεγάλος όμως στοχαστής του εικοστού Ελληνικού αιώνα από τότε λογάριαζε πως: «Ουκ επ' άρτω μόνον ζήσεται ο άνθρωπος!» και απολάμβανε την καθαρή πνευματική δουλειά του.

ΜΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΣΤΑ βιβλία που έχουν την καλοσύνη να μου στέλνουν οι συγγραφείς τους — και που ο αριθμός τους δεν είναι μικρός (φαντάζομαι ότι ο φίλος Κ. Τσαούσης με την παρουσία-

ση... αμέτρητων τόμων που παίρνει και την κριτική τους θα πρέπει να είναι θαυματοποιός!), απαντώ ξεχωριστά με σύντομη αναφορά για τις εντυπώσεις μου.

Ωστόσο ένας ογκώδης τόμος που κυκλοφόρησε πρόσφατα ο εκδοτικός οίκος «Κέδρος», πλουσιότατα εικονογραφημένος και με τη συνεργασία πολλών επώνυμων πνευματικών ανθρώπων ομολογώ ότι ήταν για μένα έκπληξη. Το περιεχόμενό του — με πάμπολλα λογοτεχνικά, ποιητικά αλλά και «εθνικιστικά» κομμάτια είναι θα έλεγα έργο ζωής δυο ανθρώπων που οι ασχολίες τους δεν ανήκουν αποκλειστικά μόνο στο λεγόμενο πνευματικό χώρο. Η κα Μαρία Σ. Φαφαλιού και ο κ. Κώστας Ν. Χατζηπατέρας που παραδύσανε στη δημοσιότητα

το πληθωρικό αυτό σημαντικό έργο είναι πρόσωπα που ανή-

κουν στην εφοπλιστική οικογένεια.

Δε δίστασαν ωστόσο να προσφέρουν στο Ελληνικό κοινό τις «Μαρτυρίες 40-41» που τα κείμενά τους είναι αφιερωμένα στον Αγνώστο Στρατιώτη του Σαράντα που ζει ανάμεσά μας».

Ολόκληρο το ηρωικό δράμα του Αλβανικού έπους παρουσιάζεται στο πολυσέλιδο και διακοσμημένο από σκίτσα, φωτογραφίες και παλμικές περιγραφές, βιβλίο με μια πολυεδρική ποικιλία που για τους επιγενόμενους θα είναι συγκινητικό εντύπωμα αλλά μαζί και ιστορικό «ντοκουμέντο» για τη λεβεντιά του Έλληνα ορνάρου. Και όχι μόνο γι' αυτό.

Αλλά και γιατί περιέχει σχεδόν ολόκληρη την Κοινή Γνώμη μιας περιόδου που δόξασε πλατιά την Ελλάδα σ' ολόκληρο τον κόσμο.

ΣΩΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΛΟΣΙΟΝ BANFI

- Κρατικό είδος Ουγγαρίας απευθείας εισαγόμενο.
- Ελέγχεται από το Πανεπιστήμιο Βουδαπέστης.
- Κυκλοφορεί σε όλο τον κόσμο (ΗΠΑ, Ευρώπη, Ιαπωνία κλπ.).
- ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
- ΕΠΑΝΑΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΤΙΣ «ΖΩΝΤΑΝΕΣ» ΡΙΖΕΣ
- ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ ΤΑ «ΤΑΛΛΑΙΠΩΡΗΜΕΝΑ» ΜΑΛΛΙΑ

Διαρκής παρακαταθήκη Φαρμακείων ΑΙΟΛΟΥ 102 (δίπλα στο Ταχυδρομείο) ΧΑΥΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑ τηλ. 3214749 (Αποστέλλεται και με αντικαταβολή)

η ζωή του Καζαντζάκη